

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. v X, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2017, č.j. KRPÚ-205938-22/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 20.11.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.10.2017, č.j. KRPÚ-205938-22/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, které nastalo dne 18.10.2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil otázku existence vážné újmy hrozící žalobci. Žalobce mimo jiné ve správním řízení uváděl, že jeho úmyslem bylo vycestovat do Německa, kde hodlá požádat o azyl. Dle žalobce žalovaný na toto tvrzení nikterak nereagoval a nepokusil se blíže zjistit, z jakých důvodů žalobce hodlá požádat o azyl a čím se eventuálně ve Vietnamu cítí ohrožen a může-li takové ohrožení představovat azylově Shodu s prvopisem potvrzuje G.Z.

relevantní důvod nasvědčující existenci vážné újmy, která by mohla být překážkou realizace správního vyhoštění, tedy naplnění účelu omezení osobní svobody žalobce. V tomto směru žalobce odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. Tím, že se žalovaný nezabýval otázkou možnosti realizace účelu zajištění, žalovaný zatížil dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která nemůže být zhojena v řízení před soudem. Žalovaný se dle žalobce nikterak nevypořádal s tvrzením žalobce o úmyslu podat žádost o azyl a zcela přešel skutečnosti nasvědčující existenci vážné újmy, čímž se opomněl vypořádat s realizovatelností účelu zajištění. Ačkoli bylo dle žalobce přinejmenším pravděpodobné, že za jeho snahou o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohou stát azylově relevantní důvody, tedy případně i existence vážné újmy, která žalobci hrozí v jeho vlasti, žalovaný se případnou vážnou újmu hrozící žalobci nikterak nezabýval a vystačil si s paušálně užívanou otázkou na to, zda žalobci hrozí nebezpečí stíhání, přičemž se blíže nepokusil v rámci výsledku objasnit žalobcovo rozporné vyjádření ohledně možnosti návratu do Vietnamu a ohledně jeho snahy o získání mezinárodní ochrany v Německu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její odmítnutí s poukazem na skutečnost, že žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, a současně bylo ukončeno jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců.

Dále žalovaný uvedl, že zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, neboť již v rámci podání vysvětlení dne 19.11.2017 položil žalobci otázku: „*Jste si vědom nějaké překážky, která by vám bránila v návratu do země vašeho státního občanství, hrozí vám tam nějaké nebezpečí nebo pronásledování a pokud ano, z jaké strany a od koho?*“ Na tuto otázku pak žalobce odpověděl: „*Ne nic mi tam nehrozí. Nemám tam potíže se státními orgány ani na mne není vedeno trestní stíhání.*“ Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v minulosti došlo ke dvojímu posouzení žalobcových žádostí o mezinárodní ochranu v SRN a Polsku, kdy tyto žádosti byly v obou případech posouzeny jako nedůvodné a žalobce byl v obou případech vyhoštěn zpět do Vietnamu. S ohledem na uvedené žalovaný trval na tom, že se potenciálními překážkami realizace správního vyhoštění žalobce, tedy naplnění účelu zajištění, podrobně zabýval a přezkoumatelně odůvodnil svůj závěr, že v případě žalobce neexistují žádné trvalé překážky realizace jeho správního vyhoštění do Vietnamu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného

rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl převzat od orgánů policie Spolkové republiky Německo v rámci readmisní dohody. Žalobce byl kontrolován na území Německa poté, co překročil hranice České republiky do Spolkové republiky Německo v osobním automobilu společně s dalšími osobami vietnamské státní příslušnosti, a to bez dokladů totožnosti. Policejními orgány SRN bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci žadatelů o azyl v Polsku a dne 10.8.2016 po ukončeném azylovém řízení vycestoval z Polska do Vietnamu. Žalobce tedy nedisponoval oprávněním ke vstupu do Německa. Proto byl vrácen do České republiky. V rámci podání vysvětlení žalobce uvedl, že v minulosti žádal o azyl v Německu, mezinárodní ochrana mu ovšem nebyla poskytnuta a byl v roce 2006 vyhoštěn do Vietnamu. V roce 2007 ilegálně přicestoval do Polska, kde pobýval bez povolení k pobytu podobu 8 let. Po zadržení požádal v Polsku o azyl. Jeho žádost byla opět zamítnuta a 10.8.2016 byl vyhoštěn letecky do Vietnamu. V letošním roce opět bez cestovního dokladu odcestoval přes Rusko a Ukrajinu se záměrem vstoupit na území SRN a požádat tam o mezinárodní ochranu. Za pomoci sítě převaděčů se dostal na území České republiky a následně s dalšími občany Vietnamu jel osobním automobilem do SRN. Žalobce k výslovnému dotazu uvedl, že na území České republiky nechce žádat o azyl a ani zde nechce zůstat. V rámci podání vysvětlení se správní orgán dotázal žalobce mimo jiné: *„Jste si vědom nějaké překážky, která by Vám bránila v návratu do země Vašeho státního občanství, hrozí vám tam nějaké nebezpečí nebo pronásledování a pokud ano, z jaké strany a od koho?“* Na tuto otázku žalobce odpověděl: *„Ne, nic mi tam nehrozí. Nemám tam potíže se státními orgány ani na mne není vedeno trestní stíhání.“*

Přípisem ze dne 20.10.2017, č.j. KRPU-205938-21/ČJ-2017-040022, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.

V ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví.

V daném případě sice bylo ukončeno zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců, ovšem z vyjádření žalovaného a obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že toto zajištění bylo ukončeno pouze z toho důvodu, že žalobce byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce tedy zůstal omezen na osobní svobodu a dle soudu nedošlo k naplnění podmínek, které by umožňovaly aplikaci ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Proto soud řízení nezastavil a přistoupil k vypořádání žalobních námitek žalobce v rámci rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, dospěl k závěru, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince musí rovněž posoudit, zda je v případě zajištění za účelem správního vyhoštění realizace vyhoštění potenciálně možná a uskutečnitelná.

Tuto povinnost žalovaný respektoval a jeho úvaha nad touto skutečností je obsažena na straně 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí.

V rozhodnutí je výslovně uvedeno: „K tomuto bodu správní orgán uvádí, že dle informace ŘSCP Praha nejsou ze strany vietnamských úřadů problémy s ověřováním totožnosti občanů Vietnamu a státní orgány Vietnamu v tomto směru s Policií ČR plně spolupracují. Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o zajištění cizince dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je vhodné a zcela přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější opatření, by byla z hlediska cizincova jednání zjevně nedostatečná. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje konkrétní překážka, která by zabraňovala cizince z členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v úředním záznamu o podání vysvětlení s panem T. T. ze dne 19.10.2017, které nevedly ke spolehlivému zjištění jeho totožnosti, neboť nevlastní cestovní doklad a není v jeho možnostech si ho v dohledné době samostatně opatřit. Dále vycházel správní orgán z informace Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení zahraničních projektů ze dne 20.10.2016, kde je m.j. uvedeno, že ve Vietnamu „Ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci, repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvlášť těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě.“ Toto však není případ účastníka řízení pana T. T., neboť v jeho výpovědi je jasně uvedeno, že ve Vietnamu nemá žádné potíže ani mu nehrozí žádné stíhání. Dále je ve výše uvedené zprávě Ministerstva vnitra ČR uvedeno, že Vietnam „je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod“ a „v zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí“. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky, v jeho mateřské zemi se zdržuje i jeho manželka, děti i jeho matka. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny. Správní orgány mají možnost za použití platné právní normy zákona č. 326/1999 Sb., chránit zájmy České republiky proti nežádoucímu jednání na úseku vstupu a pobytu cizinců na území České republiky, tedy i v schengenském prostoru, aby schengenském prostoru pobývali pouze cizinci, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. V době trvání doby zajištění je vyhoštění (vycestování) cizince z území ČR potenciálně možné.“

Výše uvedená argumentace vychází z obsahu správního spisu, a to včetně posouzení skutečnosti, zda žalobci v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Jak již bylo výše uvedeno v rámci rekapitulace obsahu správního spisu, správní orgán položil v rámci podání vysvětlení dotaz: „Jste si vědom nějaké překážky, která by Vám bránila v návratu do země Vašeho státního občanství, hrozí vám tam nějaké nebezpečí nebo pronásledování a pokud ano, z jaké strany a od koho?“ Na tuto otázku žalobce odpověděl: „Ne, nic mi tam nehrozí. Nemám tam potíže se státními orgány ani na mne není vedeno trestní stíhání.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány se při zjišťování existence překážek vycestování na straně žalobce neomezily pouze na zjištění otázky, zda hrozí žalobci v zemi původu trestní

stíhání, ale výslovně se dotazovaly velice široce na to, zda žalobci v zemi původu hrozí nebezpečí nebo pronásledování a od koho.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se v daném případě zabýval v souladu s judikaturou správních soudů otázkou potenciální realizovatelnosti vyhoštění žalobce, a to i ve vztahu k otázce jeho případného pronásledování či ohrožení v zemi původu. Své úvahy pak žalovaný zcela přezkoumatelně uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobcova námitka je zcela nedůvodná.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. prosince 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.